Un regal avui

Per PepMaria el dj., 03/05/2018 - 12:07

El vespre abans la televisió havia anunciat una nevada a tot el país per a la nit i el següent matí. Efectivament, a les 7 del matí, en pujar la persiana, nevava suaument i el paisatge estava emblanquinat. Em vaig enfundar les bótes, els guants, la gorra de llana i la nova bufanda grana, i vaig sortir a passejar per Collserola sota el paraigua.

Al camí, em va sorprendre sentir el soroll sec i suau de les bótes aixafant la neu, que ressaltava el silenci amb què queien els flocs. A més vaig observar que aquests flocs poden descansar sobre el més mínim suport: un branquilló, una fulla de pi o una pedreta. Uns flocs que realcen –com si fossin una lleu pinzellada blanca - l'existència de branques, fulles o pedres. Amb el color passa quelcom de semblant: unes flors de cirerer que estaven envoltades de neu mostraven llur color rosat, només lleument atenuat pel translúcid dels flocs.

En un tros de terra sota uns arbres i a recer de la nevada, un pit-roig saltironava buscant llavors i s'acostava extraordinàriament a mi, com si em demanés ajut i escalf en aquell paisatge inhòspit. Mirant cap a la banda del Tibidabo, bosc enllà, els arbres desapareixien en un difuminat gris.

Al pi d'en Xandri dos corredors habituals s'havien creuat i conversaven amb emoció sobre el paisatge. En acomiadar-se i seguir corrent, un d'ells va dir: "En fi, un regal avui!"

La neu és un regal. Tota la potència tecnològica humana és incapaç de produir una nevada com aquella. Només podem acollir-la – i avui molts adults i infants l'acolliríem amb goig.

Avui. La neu era un goig caigut sobre els nostres paisatges habituals, un regal enmig de la rutina diària. Avui, i potser no demà: si la nevada s'hagués allargat, podria haver constituït més un problema que un regal. Però es tractava de viure el goig del regal en els límits de l'avui.

Viure allò que la neu ensenya: la presència silenciosa, la lleugeresa, el suport humil a les qualitats d'aquells sobre els quals reposa.

I tornar a la feina de cada dia amb les lliçons de la neu al cor.

Arribant a casa, vaig apropar-me al cementiri dels jesuïtes, recordant el final del conte de James Joyce "Els morts". Després d'una festa de gala a casa de les seves tietes de Dublín, en Gabriel ha sabut de l'amor d'infantesa de la seva esposa Gretta: en Michael, un noi mort molt jove però que segueix viu al cor d'ella. De matinada, en Gabriel veu caure la neu des de la finestra de l'hotel on estan passant la nit tots dos.

[La neu] queia també sobre tots els racons del jardí de l'església, al turó on en Michael Fury jeia enterrat. Queia densament sobre les creus aspres i les làpides, sobre les agulles de la petita tanca, sobre els esbarzers estèrils. La seva ànima es desmaiava lentament quan sentia la neu caient suaument a través de l'univers i caient suaument, com el descens de llur darrer final, sobre tots els vius i els morts."

Al nostre cementiri les tombes s'anaven cobrint de neu i els noms dels companys s'esborraven. Potser se m'esborraran de la memòria en Marc, en Pepe, en Quim, en Josep, l'Albert, en Pepe H, en Germán, en Jaume, i tants altres. Tant de bo que el meu nom no se'ls esborri a ells.

"Així com l'abella liba a la flor sense danyar-ne el color ni l'essència., i després s'allunya tot emportant-se només la mel, així el savi passa per aquesta existència." Dhammapada 49.
" Dóna'ns avui el nostre pa de cada dia." Evangeli de Mateu 6, 11.
"Després de la il·luminació, la bugada." Proverbi budista.

· Quins fenòmens naturals has gaudit darrerament amb calma, i quines lliçons t'han ensenyat?
· Quins records del passat o projectes de futur et dificulten de viure l'avui com un regal?